

stekljar

GLASILO DELAVCEV STEKLARNE HRASTNIK

Izhaja od leta 1959
Letnik XXXV, št. 3
Hrastnik, 15. 4. 1994

Lastninjenje Steklarne Hrastnik

Srečanje z upokojenci

V začetku marca so upokojenci Steklarne prejeli prijazna vabila za skupno srečanje.

V torek, 15. in v sredo, 16. marca smo jih v avli poslovno stanovanjskega objekta v Hrastniku pričakali predstavniki podjetja. Lepo je bilo videti sproščene in vesele obraze bivših sodelavcev, ki so se po dolgem času speti videli in si stiskali roke. Oba dneva je bila velika dvorana poslovno stanovanjskega objekta nabito polna, srečanja se je udeležilo nadpovprečno veliko povabljenih, kar pomeni, da večini ni vseeno, kaj se bo z našim skupnim premoženjem v Steklarni zgodilo. Namen srečanja je bil, da naše upokojence, ki ne morejo več aktivno spremljati dogajanj v podjetju, seznanimo z lastninskim preoblikovanjem Steklarne in se pogovorimo o tem kaj, kako in kdaj narediti korake za to, da bomo tovarno zadržali v svojih rokah in rokah bodočih rodov tudi s pomočjo lastninskih certifikatov. Zakon o lastninskem preoblikovanju podjetij je bil namreč sprejet in kakršenkoli je, je od nas odvisno, ali ga bomo znali obrniti sebi v prid in bomo tako postali lastniki dela premoženja, ki smo ga v preteklosti skupaj ustvarili.

Direktor podjetja Stojan Binder, dipl. ing. in predsednik sindikata Soniboj Knežak sta poudarila, da je skupna želja vseh, da olastninimo premoženje, ki so ga generacije Hrastničanov, pa tudi drugih, gradile več desetletij. Zavedamo se, da je bilo za to potrebno veliko odrekanih, potu in žuljavih rok.

Tako v preteklosti, kot danes na mnogih področjih prihaja do razhajanj med vodstvom in delavci oziroma med vodstvom in sindikatom. Prav pri lastninjenju pa je bil že od vsega začetka stkan trden most zaupanja med nami, tako da imamo

tako eni kot drugi zelo enotna stališča.

Razlogi, zaradi katerih menimo, da je Steklarna Hrastnik vredna zaupanja, da svoje certifikate vložimo ravno vanjo so številni: Steklarna postaja dobra firma. Strese, ki smo jih doživeli pred dobrim letom dni, smo preživeli. Poslovanje podjetja smo stabilizirali in kar je najpomembnejše, Steklarna gre zanesljivo novim perspektivam naproti. Postajamo vse boljši in opaznejši na zahtevnejših trgih v evropskem in svetovnem merilu. Na te trge smo lani prodali 75 odstotkov naših izdelkov, letos pa bomo izvoz še povečali in sicer na preko 80 %. Postajamo torej dobri, kakovostni in zanesljivi partnerji.

Do leta 1945 so bili lastniki Steklarne vedno tujci, ki so si podajali tovarno z delavci vred, kot da gre za izčrpanega konja, ki bi mu morda novi lastnik s še težjo palico le iztisnil še nekaj moči. Po letu 1945 je tovarna prešla v roke delavcev, ki so si v preteklosti in ki si še danes v njej služimo kruh.

Ogromno odpovedovanja je bilo treba v vseh teh povojnih letih, da je Steklarna danes taka, kot jo vidimo. Skoraj sledu ni več od tistega, kar so zapustili po vojni nekdanji lastniki.

Ne želimo biti še ena od številnih, nekdanje lepo razvijajočih se firm, kjer novi lastniki – tujci, krojijo vse kreativne in vitalne funkcije podjetij. Radi bi se s pametno politiko izognili temu suženjstvu moderne dobe, saj lahko kot lastniki teh podjetij kadarkoli ukinejo tudi proizvodnjo.

Upokojenci so se v razpravo aktivno vključili, postavili so različna vprašanja na to temo, dotaknili pa so se tudi nekaterih drugih področij, ki jih pestijo, zlasti stanovanjskega problema nekaterih izmed njih. Mislim pa, da je večina razmišljala podobno, kot je dejal upokojenec Antan Mlakar: »Res je, da je bilo veliko odrekanih, da smo ustvarili podjetje takšno kot je, da smo se naposlušali raznih obljub vodilnih, vendar pa mislim, da kdor ljubi to dolino in mu je kaj do Steklarne, ve, kako bo uporabil certifikate – dal jih bo tja,

Srečanja se je udeležilo nadpovprečno število upokojencev.

kjer si je služil kruh in kjer so danes zaposleni sinovi in hčere, pa tudi že vnuki mnogih izmed nas«. Povabilo za vložitev vrednostnih papirjev v Steklarno pa seveda velja poleg upokojencem predvsem tudi

vsem aktivnim članom podjetja, ostalim bivšim zaposlenim in družinskim članom vseh naštetih.

Marinka Anžlovar

In kako vložiti certifikat v Steklarno že danes?

Priprave za lastninjenje so v polnem teku

Vse priprave za lastninjenje Steklarne so že v polnem teku, saj bi se radi olastninili še v letošnjem letu ter s prvim januarjem 1995 že poslovali kot delniška družba. Zato danes vabimo vse zainteresirane člane kolektiva, vaše družinske člane, upokojence in bivše zaposlene, da prinesete certifikate, ki ste jih prejeli in jih danes hranite doma.

Ob prevzemu certifikatov boste prejeli izjavo in pooblastilo iz katerega bo razvidno, da ste oddali svoj certifikat in s tem v končni fazi postanete solastnik Steklarne.

V primeru, da se boste kasneje odločili, da svojega certifikata ne boste vložili v Steklarno, vam ga bomo na vašo zahtevo vrnili.

Sedaj pa konkretna informacija o oddaji certifikatov:

KJE:

V kadrovske službi Steklarne Hrastnik (3. nadstropje upravne zgradbe) pri g. Meliti Vidrih.

KDAJ:

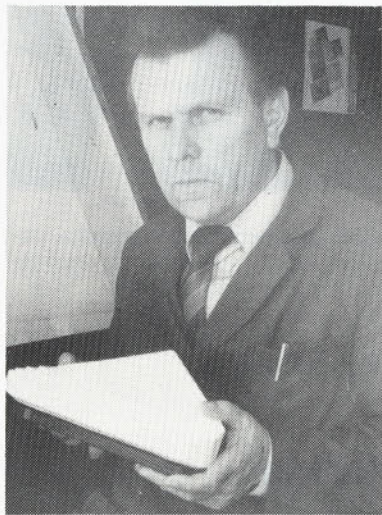
– od 1. 5. 1994 (po prvomajskih praznikih) naprej;
– vsak delovni dan od 8.00 do 12.00 ure.

Vse dodatne informacije v zvezi z lastninskim preoblikovanjem in oddajo certifikatov dobite v pravni službi pri Kseniji Jakopič (telefon 41-622, 43-622, int. 105).

V čem je danes drugače

Program embalažnega stekla

Ko so upokojenci sredi marca obiskali Steklarno in ko so jim sindikalni predstavniki ob odhodu izročili še majhno darilo, je večino bolj kot vsebina zanimala steklenica. Marsikdo je mislil, dokler ni opazil nalepke steklenica izdelana v Steklarni Hrastnik – da jo je družinsko podjetje Lorenci Trebnje uvozilo od kdo ve kje. Tako pa se večina sicer vajena stekla ni mogla načuditi, da je to izdelek iz »naše« Steklarne. Omenjena steklenica pa je le ena iz široke palete izdelkov posebne embalaže, ki so bili v preteklem letu izdelani v programu embalažno steklo. Ampak to je že vsebina prispevka »V čem je danes drugače pri embalažnem programu«.

Pot v Evropo

Slavko Marcen je povedal: Po junijski vojni leta 1991 je v programu embalaže Steklarna Hrastnik nastala dramatična tržna situacija, ki se je z osamosvojitvijo Slovenije še zaostila. Padec jugotrga je za ta program pomenil polom, to pa je glede na več kot 40-odstotni delež tega programa v realizaciji Steklarne Hrastnik ogrozilo poslovanje celega podjetja.

Taka je bila podoba leta 1991, ko smo nekateri entuziasti iz Steklarne Hrastnik začeli iskati trg v Evropi. Dva izrazita negativna dejavnika sta nas ovirala pri tem – globoka recesija na trgu in dejstvo, da nas kot izdelovalce embalaže nihče ni poznal. Vrata, na katera smo trkali, so tako ostala zaprta.

Izjema je bila firma Italtetro, ki je po našem vztrajnem prepričevanju privolila v sodelovanje. To je bila kalvarija za obe strani – malo upanja je bilo za Italtetro, nič več za nas (izjemni problemi v osvajanju najzahtevnejših izdelkov, pa še večji pri paletiziranju in odpremah). In vendar smo skupaj premagali najtežje

ovire, žal pa je recesija prevzela vlogo jezička na tehtnici in tako našega partnerja potisnila v prepad. Nam je iz tega sodelovanja ostal edinstven kapital za prihodnost – v znanju, programu in trgih, ki daleč presega negativne posledice. To moram zaradi objektivnosti posebej poudariti, saj je bilo v lanskem letu izrečenih veliko krivičnih obtožb na račun nosilca tega programa.

Danes je vse drugače

Majda Krošlin, vodja prodaje programa embalaže

V programu embalažnega stekla sta v preteklem letu obstajali le dve možnosti:

- ali ustaviti proizvodnjo
 - ali zagotoviti take poslovne rezultate, ki bodo zagotavljali manjšo izgubo kot prenehanje proizvodnje.
- Govorim o možnostih in ne o ambicijah in ciljih, kot sta si jih lahko zastavila programa namiznega in razsvetljavnega stekla. Preživeli smo. Delali smo kontinuirano s tremi IS stroji. Proizvedli smo 9.730 ton steklenih izdelkov, vse prodali ter dosegli načrtovane prodajne cene. Moj odgovor na vprašanje »V čem je danes drugače?« je naslednji – DANES JE VSE DRUGAČE. Prišlo je do popolnega prestrukturiranja proizvodnega programa. Kupcem se predstavljamo kot proizvajalec tehnološko zahtevnih, specialnih, maloserijskih proizvodov iz kvalitetnega belega stekla. Ta preobrazba se je pričela s sodelovanjem s firmo Italtetro, ki se je sicer končala slabo, boleče in iznenada. Odprla pa nam je vrata na evropski trg, naši izdelki so si s svojo kvaliteto utrlji pot in našli mesto na tem trgu. Tržimo brez zastopnikov in posrednikov, pa vendar prodajamo velikim kupcem tovrstne embalaže v Italiji in tudi v Nemčiji. V letošnjem letu smo vzpostavili poslovne stike tudi s Francijo, Belgijo in Anglijo. Močno prisoten je

interes italijanskih steklarn, ki proizvajajo barvno steklo, po dopolnitvi svojega prodajnega programa z našimi izdelki. Trenutno povpraševanje daleč presega naše proizvodne možnosti. Trendi na trgu kažejo nadaljnje naraščanje potreb po specialnih embalažnih proizvodih.

To drugačnost smo dosegli brez finančnega vlaganja:

- proizvajamo na sedanjih proizvodnih linijah in talilnem objektu
- v glavnem proizvajamo z orodji, ki jih dostavljajo kupci sami
- maksimalno smo izkoristili naše znanje in izkušnje in pokazali vso pripravljenost po samoizobraževanju.

Torej ne gre za investicijo v stroje niti orodje, gre za to, da so ljudje dali sebe. In ker delamo z velikim optimizmom za zanesljivejšo prihodnost, smo lahko prepričani v uspeh. Ohrabreni s preteklo sezono vemo, da smo na pravi poti.

Izoblikovali smo si jasen poslovni nastop:

- prodajati tehnološko zahtevne proizvode, za katere se dajo iztržiti višje cene, s katerimi bomo lahko zagotavljali ugodnejše poslovne rezultate;

- zagotavljati tako strukturo proizvodov po teži, ki bo omogočala obratovanje treh proizvodnih linij z normalnim odvzemom stekla iz talil-

nega objekta

- selekcionirati kupce, izogniti se nevarnostim in izkoristiti priložnosti;
- utrditi dosedanje poslovne odnose in zaupanje kupcu v Steklarno Hrastnik kot zanesljivega in kvalitetnega dobavitelja;

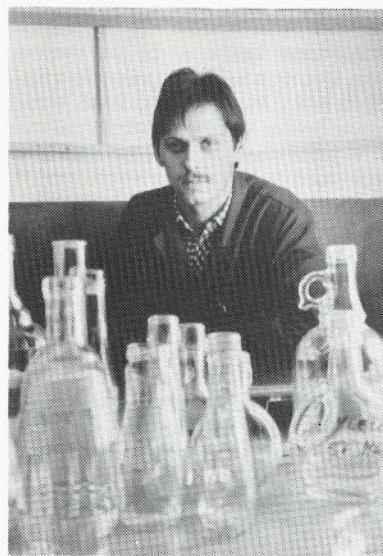
- oblikovati lastne proizvode;
- še naprej intenzivno nastopati na slovenskem in tujih trgih;

- analizirati dogajanja na tržišču in budno spremljati konkurenco;

Kot se spreminja zemljevid sveta, se spreminja tudi tržišče, spreminjamo se mi. Stalna pa ostaja želja po kakovosti in lepoti. Za svoj tržni slog bi lahko izbrali uvajanje kakovostne in estetske steklene embalaže kot kulture življenja, ne le embalaže. Vsekakor nam je zrasla koža novih izkušenj čez zmedo minulih let. Vsem težavam pa le še nismo kos. Vsak nov dan prinaša nove probleme, ki izhajajo predvsem iz dejstva, da povprečno proizvedemo okrog 20 novih izdelkov mesečno. Gre preprosto za rojstvo proizvoda, ki ga pričakamo kot otroka, za katerega ne vemo, kdo in kakšen bo, bo pa naš.

Rezultati poslovanja za prvo četrtletje letošnjega leta še niso znani. Pričakujem in želim, da bodo potrdili moja občutja in napoved in bili nadaljna vzpodbuda delovnim entuziastom programa embalažnega stekla.

Proizvodnja: nova znanja, nove tehnološke in organizacijske rešitve

Samo ŠPEGLIČ, obratovodja

Odločitev, da smo pred slabimi dvema leti od drobne prešli na izdelavo večje, tehnološko zahtevnejše embalaže, nas je postavila v vlogo iskanj novih znanj, novih tehnoloških in organizacijskih rešitev. Od takrat se je res marsikaj spremenilo. Tudi v smislu skupnih prizadevanj delavcev, da bi vsak novi problem rešili najbolje. Pri tem gre zahvala tudi gospodu Pinotiju, ki je nudil tehnično pomoč, znal s svojim znanjem,

izkušnjami in človečnostjo vzpodbuditi interes vseh, s katerimi je delal. Ker gre pri večini tovrstnih izdelkov za kratke serije, smo izgube časa zaradi menjav zmanjšali tako, da smo na enem stroju istočasno delali po dve, včasih celo tri, po obliki različne steklenice, včasih celo v različnih tehnoloških izvedbah (pihanopihano, stiskano-pihano). Tako smo na eni strani povečali čas obratovanja stroja, na drugi pa zaradi manjše količine orodja in njegovega vzdrževanja ustvarjali manjše stroške in umetno povečali dolžino serije. Mislim, da so se naša prizadevanja preteklega leta odrezala tudi v poslovnem uspehu, saj je bila v letu 1993 proizvodnja profitnega centra embalažno steklo le za 4 % manjša kot leto poprej, čeprav v letu 1993 rjava banja in stroj IS nista obratovala. O proizvodnji v treh mesecih letošnjega leta pa lahko povem, da teče z enakim tempom, saj smo v tem času delali 105 različnih izdelkov, imeli smo 70 menjav orodja, z minimalnimi časovnimi izgubami in maksimalnimi prizadevanji za čim več dobrih izdelkov. S tem pa ni konec naših naporov, kajti zavedamo se, da smo v tekmi z zahodno evropskimi steklarnami, tako po kvaliteti kot po količini. Odstotek izkoriščenosti naših IS strojev se počasi, a vztrajno povečuje in se že približuje steklarnam, ki delajo v

programu posebne embalaže kratkih serij. Skratka, vemo, da moramo biti vsaj tako dobri kot naši konkurentje.

Sašo MUR, vzdrževanje IS strojev

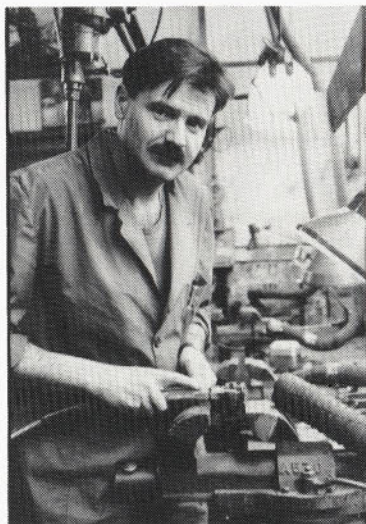
Pred leti je bilo bolj lagodno, danes pa, če česa ne narediš, veš, kakšne bodo posledice. Od nekoč dvajsetih nas je danes le osem vzdrževalcev. Je pa to ekipa ljudi v kateri za vsakega veš, kaj zna, kaj zmore. Danes je odnos teh delavcev dosegel točko, ko delavec, če gre mimo stroja in opazi napako, jo sam – če je le mogoče – čim prej tudi odpravi. Bi pa na stroje morali bolj paziti, jih bolj čistiti. Ob remontih se vedno vidi, kako se je s stroji ravnalo v času obratovanja. O remontih bi pa dejal to, da smo z materiali tako zelo omejeni, da se že sprašujem, ali je smotno, da pri takem delu zgubljam čas zaradi iskanja materiala, ko pa je vsaka minuta obratovanja stroja zelo dragocena.

Vojko PUST, kontrola orodja

Ob tako obsežnem asortimanu izdelkov kot je v programu embalažnega stekla, je tudi manipulacij z orodji zelo veliko. Veliko orodij do-

stavljajo kupci sami. Ta hip je v Steklarni kakšnih sto garnitur takih orodij. Obenem pa kupec postavi tudi kvalitetne in tehnične zahteve, ki jih vselej ni mogoče zagotoviti. V takih primerih je potrebno orodje popraviti, prilagoditi, kar je (ker so orodja brez načrtov), velikokrat težje kot če bi sami konstruirali orodje. Bi pa lahko rekel, da se danes pri uporabi orodja dela z večjo mero pazljivosti, dejal bi, z več srca. Nekoč smo bili vajeni, da je za vsak izdelek, ki je šel v proizvodnjo, bilo vsaj za 200 % rezervnega orodja. Danes so te rezerve minimalne, morda 50 %, včasih pa delamo brez vsake rezerve.

Boris MLAKAR, vzdrževanje orodja

Danes smo v remontni delavnici le trije delavci, smo pa dobro uigrana ekipa, v kateri mora vsak poprijeti za tisto delo, ki je potrebno, pa naj gre za vsakdanja vzdrževalna dela, varjenje, ali kadar ne gre drugače, ko ni čistilcev tudi za čiščenje orodij. Slednje je danes, ko imamo za ta namen stroj za peskanje, veliko hitrejše in kvalitetnejše kot je bilo elektrolitsko čiščenje, pa še orodje se s takim načinom čiščenja manj uničuje. Nasploh pa bi dejal, da so nas razmere prisilile v to, da danes nekako bolj »dihamo« s proizvodnjo. Včasih si opravil svoje delo in ti ni bilo mar, kako se bo orodje obneslo v proizvodnji. Danes pa veliko mislim na to, kako napraviti to in ono, da bi proizvodnja imela čim manj težav. Nemara je k temu prispevala tudi želja vodje profitnega centra, da se delavci iz remontne delavnice srečujemo z delom ob IS stroju. In obratno, da tudi delavci iz strojev spoznajo naše delo.

Anton BREČKO, menjave orodij

Če bi nam kdo še pred dobrim letom dejal, da bo prišel čas, ko bodo na IS strojih menjave tako rekoč vsak dan, tega ne bi verjel. Statistike pa nam kažejo, da smo v enem mesecu zamenjali orodje povprečno 25 krat. Vendar pa z dobro orga-

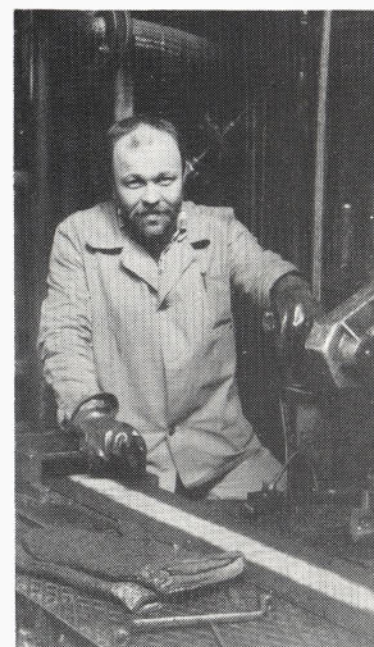
Matej KAISER, izmenski vodja

Množica novih izdelkov, ki so se v preteklem letu zvrstili skozi proizvodnjo, nas je pripeljala do točke, ko se s svojim spominom (kot smo bili vajeni včasih) ne da več obvladati asortimana. Proizvodnja izjemno zahtevnih steklenic (na IS stroju pa smo poiskusno izdelovali celo vrček za pivo), je pokazala, da ljudje, ki delajo za stroji, so ljudje z znanjem, ki ga vsak dan še dopolnjujejo. Vendar pa vseeno pridejo primeri, ko je vse znanje in izkušnje premalo, in je treba iskati povsem nove rešitve. Sem pa prepričan, da so prav ti ljudje tisti, ki s svojim delom in znanjem krojijo kakovost proizvodnje.

nizacijo skušamo čas ustavitve stroja zreducirati na minimum, na eni strani s hitrimi posegi, na drugi strani pa tudi s tem, da v stroje montiramo že ogreta orodja, zaradi česar je tudi na orodju prihranjena prenekateri poškodba, proizvodnja pa steče še hitreje.

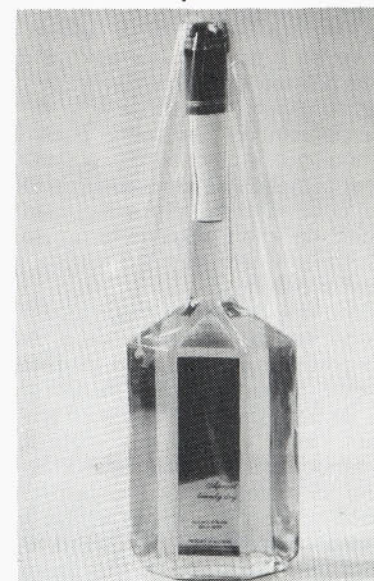
Ivanka ROJ, kontrola izdelkov

Včasih je bilo v hladilni peči manj izdelkov, kriteriji kvalitete manj zahtevni in večje število delavk ob hladilni peči. Danes je ravno obratno. Veliko izdelkov, strogi kriteriji in manj ljudi. Včasih je proizvodnja tako dobra, da lahko večino izdelkov zapakiraš, tedaj pravimo, da je vesel dan. Seveda pa pride tudi kakšen da, moram pa povedati, da danes veliko redkeje kot je bilo včasih, ko je proizvodnja slabša in moraš več izdelkov zavreči; tedaj izgleda, kot da dobre komade mečeš v stran. Dejansko pa se moraš boriti za vsak dober izdelek, saj gre za naš vsakdanji kruh.

Mili Kobal

Steklenica Arcobaleno – preiskus in dokaz sposobnosti.

Nabavno službo Steklarne Hrastnik smo vprašali:

Ali je lažje kupovati kot prodajati?

V zadnjem obdobju je v Steklarni prišlo do velikih sprememb, ki se navzven kažejo v visoki kakovosti izdelkov. Kako pa se te spremembe odražajo skozi nabavno službo?

Bi tudi tu lahko potegnili ločnico med starim in novim načinom dela? O tem smo se pogovarjali z vodjo nabavne službe, Borisom Šentjurcem.

Mejnik drugačnega načina dela naše službe bi lahko postavil v čas osamosvojitve Slovenije in s tem začetka njene poti k tržnemu gospodarstvu. Z liberalizacijo uvoza (do katere je sicer prišlo že nekoliko pred tem, in še pod Markovičevo vlado), torej tudi stekla, so se nenadoma pojavile zahteve kupcev po bolj kvalitetnih izdelkih. To pa je narokovalo, da smo segli po bolj kvalitetnih surovinah, večinoma uvoženih. Prehod na uporabo uvoženih surovin pa je od nabavne službe zahteval kakovostnejše delo. Predvsem smo morali pri dobaviteljih doseči krajše dobavne roke in daljše plačilne roke, enakomernejšo dinamiko dobave ter s tem zmanjšanje zalog (ki so često vezale ogromno denarja), vzporedno s tem pa smo natančno obdelovali tržišče in iskali nove dobavitelje.

Ali bi pristali na trditev, da je lažje za firmo kupovati kot pa prodajati?

Marsikdaj imamo o nekem delu ali službi drugačne, večinoma vabljive predstave. Šele ko okusiš to isto delo, spoznaš zmoto. Tudi moje predstave o nabavni službi so bile pred leti drugačne. Dejansko delo, za katerega ti šola sicer da neke osnove, pa je tisto, pri katerem moraš sam poiskati ključ za rešitev težav in pot do uspeha. Pri tem pa je še zlasti pomembno, da dobro poznaš tehnologijo in tehnološko povezanost podjetja v katerem delaš. In če naj odgovorim na vprašanje, potem trdim, da v tem pogledu ni razlike. Morda je v tem trenutku nabava v majhni prednosti, kajti v Evropi še vedno traja recesija in je ponudba tistega kar potrebujemo, večja od povpraševanja. Vendar pa je treba vedeti, da mora nabava skrbeti za to, da bodo proizvodi gotovi ob pravem času; v zadostnih količinah mora dobaviti najkvalitetnejše surovine in materiale, pod najboljšimi plačilnimi pogoji. Funkcija nabave je vedno servisiranje proizvodnje, obenem pa so to vrata in filter tovar-

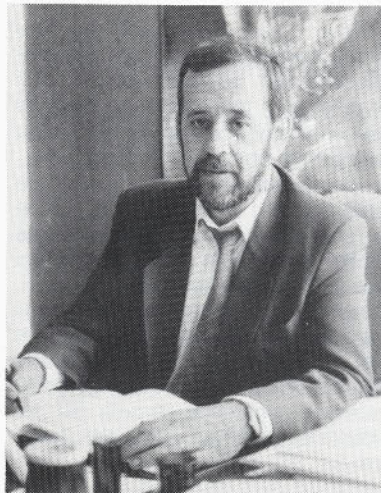
ne. Osnova in vodilo delu nabave je letni plan, proizvodnja pa v danem trenutku signalizira svoje potrebe. Ni pa nabava tista, ki bi po lastni volji lahko zmanjševala dotok materialov, surovin v tovarno. Zato je zahteve po zmanjševanju nabave treba razumeti bolj kot težnjo za racionalno uporabo materialov, in čim boljši izkoristek danega materiala in surovin.

Kakšen je ugled Steklarne pri njenih dobaviteljih?

Vsaka firma si svoj image gradi na različne načine, najbolj pogosto s kakovostjo svojih izdelkov na eni in z odnosi do svojih poslovnih partnerjev dobaviteljev na drugi strani. Steklarna je v tem pogledu prehodila dolgo pot, na kateri si je pridobila prenekatero izkušnjo, obenem pa si v poslovnem svetu zgradila veliko mero zaupanja, kar se je v zadnjih letih marsikdaj potrdilo. Ob številnih kritičnih premerih zaradi likvidnostnih težav je skoraj vedno zmagovalo zaupanje v firmo, njeno tradicijo, njene ljudi. Lep primer takega zaupanja je bil tudi čas desetdnevne vojne, ko so tujim poslovnim partnerjem zadostovala naša pojasnila razmer v Sloveniji in so naši poslovni tokovi s tujino tekli naprej skoraj neokrnjeno. Mnoge firme so tedaj ustavili ali so še dolgo potem poslovale pod posebnimi pogoji.

Kar naprej se povdarja zahteva po kvalitetnih surovinah, na drugi strani pa je slišati očitke, da kupujete predrage surovine.

Tako kot prodaja lahko naše izdelke plasira le na določen prostor, oziroma tja, kjer jih bo tržišče sprejelo, tudi nabava ne more vsega kupovati povsod. Ko pa iskani izdelek najde, se na osnovi njegove kakovosti in cene odloči o nakupu. Kakovostne kriterije postavlja proizvodnja, cena pa se običajno oblikuje premoso-razmerno s kakovostjo. Dober primer je kremenčev pesek. Trenutno imamo tri dobavitelje te surovine, ki po kvalitetnih normativih ustrezajo naši proizvodnji, vendar pa boljšega peska kot ga dobivamo iz Madžarske v krogu 100 km ni, še manj cenejšega. Res je, da sta češki ali nemški pesek cenejša, res pa tudi, da je samo za transport treba odšteti več denarja kot staneta pesek in transport iz Madžarske. Sicer pa se mi zdi prav, da v tem kontekstu omenim tudi kompenzacijske posle, ki smo jih pred kakšnimi petimi leti sklenili z madžarskim dobaviteljem peska.

Zaradi znanih likvidnostnih težav smo se tedaj dogovorili, da del naših obveznosti do dobavitelja poravnamo z našimi izdelki. Ti posli so se kasneje še bolj utrdili in že zdavnaj prerasli tedaj postavljene okvire. Danes na Madžarsko potuje veliko večja količina izdelkov, kot pa je vrednost tam kupljenega kremenčevega peska.

Sicer pa v nabavni službi na začetku leta delamo primerjave gibanja cen. Dobljeni podatki so nam osnova za prihodnje delo, pa tudi ocena dela preteklega leta. Analiza cen je pokazala, da je bilo preteklo leto v ce-

novnem pogledu zelo uspešno, saj so cene surovin, vključno s prevozi januarja 1994 v primerjavi z januarjem 1993 bistveno nižje. Kot primer navajam le nekatere:

nabavna cena za natrijev nitrat je nižja za 37 %, za kalcinirano sodo 20 % cena kremenčevega peska (nemškega) je nižja za 8 % in kalijevega karbonata za 17 %. Ker se radi primerjamo z drugimi steklarnami, smo tudi v tem pogledu naredili primerjavo in ugotovili, da je večina naših nakupnih cen nižja kot jo imajo druge steklarne, kar bi lahko tudi dokazali. Take cene pa so rezultat iskanja najboljših ponudnikov, pri čemer ni zanemarljivo tudi to, da imamo za vse surovine 60-dnevni plačilni rok, kar pomeni, da blago plačamo šele po 60 dneh, ko prispe v Hrastnik. K znižanju cen pa je pripomoglo tudi to, da zdaj vse kar kupimo na tujem, v firmo pripeljemo neposredno, brez uvoznih posrednikov, in tudi posle v zvezi s carino opravimo v nabavni službi.

Torej na nek način uresničujete eno od definicij nabavne službe, namreč da je dobra cenovna politika nabavne službe prvi korak k ustvarjanju dobička?

Upam da. Trudimo se.

Pogovarjala se je Mili Kobal.

Na obisku pri predsedniku občine Hrastnik Leopoldu Grošlju

Že v prejšnjem Steklarju smo obljubili, da bo objavljeno nadaljevanje pogovora s predsednikom naše občine, gospodom Leopoldom Grošljem, ki ga takrat zaradi prostorske stiske nismo mogli objaviti v celoti. Tako lahko danes preberete nadaljevanje le tega o dogajanjih v naši občini v preteklosti in načrtih za prihodnje:

OBČINSKI SAMOPRISPEVEK JE ZA NAMI. KAKO JE URESNIČEN PROGRAM LE TEGA IN KAKO JE Z NADALJNJIM ZBIRANJEM SREDSTEV?

S preureditvijo dijaškega doma v dom upokoencev bo zaključena zadnja in najpomembnejša naloga iz programa občinskega samoprispevka.

Ocenjujemo, da razlogov, ki bi nas navajali na razmišljanje za uvedbo 6. samoprispevka ni, saj smo na ta način z dosedanjimi samoprispevki občanov zbrali sredstva za gradnjo, dograditev ali adaptacijo večine ob-

jektov, ki imajo za vse občine skupni pomen – objekti za šolsko in predšolsko vzgojo otrok, zdravstveni, kulturni, športni, komunalni, infrastrukturni in sedaj še objekt socialnega tipa – dom upokoencev. Dosegli smo nivo, ki v glavnem zadovoljuje potrebe občanov v naši občini. Vzdrževanje teh objektov pa se bo pokrivalo iz sredstev občinskega proračuna. Storili bomo vse, da ohranimo standard teh objektov vsaj na dosedanjem nivoju.

CESTE V NAŠI OBČINI SO V ZELO SLABEM STANJU. KAKŠNE SO MOŽNOSTI ZA IZBOLJŠANJE STANJA V DOGLEDNEM ČASU?

V letih 1990 – 1994 je bilo v naši občini asfaltiranih 25 kilometrov cest, od tega so bila za približno polovico korišćena sredstva zbrana s samoprispevkom, okrog 37 % iz sredstev proračuna in cca 12 % iz sredstev krajanov, občanov in podjetij naše občine.

Le v letu 1993 je bilo asfaltiranih 6

Predsednik občine g. Leopold Grošelj

km cest, tokrat prvič brez sredstev samoprispevka.

Za letošnje leto je načrtovano nadaljnje asfaltiranje ceste Blate – Kal, ceste v Ks Podkraj, dovoznih cest in priključkov, ki zaradi vremenskih pogojev niso bile dokončane v letu 1993. Nadaljevala se bo tudi rekonstrukcija regionalne ceste Hrastnik – Dol – ureditev potoka Brnica, nadaljna ureditev ceste od Šoparjevega ovinka mimo pokopališča skozi center Dola in nadaljevanje gradnje pločnika v naselju Dol.

V letu 1994 se bodo pričele tudi aktivnosti za izdelavo projektne dokumentacije za rekonstrukcijo odseka magistralne ceste Trbovlje – Hrastnik.

SLABO OZRAČJE JE TOČKA, PO KATERI SMO ZNANI PO VSEJ SLOVENIJI. V ZADNJEM LETU SO BILI NA TEM PODROČJU STORJENI DOLOČENI PREMIKI. IN KAKO BO V PRIHODNJE?

Program nalog za realizacijo sanacijskega programa za zrak v letu 1993 je bil uspešno izpeljan, saj je bila v decembru dokončana rekonstrukcija hrastniške toplarne in oba nova kotla že obratujeta na zemeljski plin.

S preureditvijo Toplarne, razširitvijo toplovodnega omrežja in priključitvijo objektov v Novem domu, ob Cesti 1. maja ter preureditvijo stanovanjskih objektov na Novem Logu, smo stanje ozračja v zvezi s koncentracijo SO₂ bistveno izboljšali. Za območje Dola in Podkrajja je bila izdelana študija načina ogrevanja, ki kaže na to, da je najugodnejša varianta za rešitev problema ogrevanja v naselju Dol izgradnja plinovodskega omrežja z uporabo zemeljskega plina, za naselje Podkraj pa je rešitev tekoči naftni plin. To sta prioritetni nalogi v letu 1994.

Največji problem je financiranje izgradnje primarnega plinskega voda

iz Hrastnika na Dol, saj se nihče ne čuti dolžnega za to. Zato je nujno te delne interese povezati, čeprav je to v praksi zelo težko. Računamo na 50 % financiranje Petrola – Zemeljski plin, za del sredstev je predvideno financiranje na podlagi sredstev Ministrstva za okolje in prostor, kjer smo se prijavi na razpis, za ostalo pa bomo skušali pridobiti kredit iz naslova »Slovenski ekološki projekt«, v katerega smo kot občina vključeni.

Na območju Hrastnika in Dola je tudi večina objektov, ki nimajo sekundarne napeljave.

Nadaljevali bomo tudi s priključevanjem porabnikov na centralno Toplaro v Hrastniku, predvidena je možnost za 100 novih odjemalcev.

V OBČINI HRASTNIK SE JE PRECEJ ZMANJŠALO ŠTEVILO DELOVNIH MEST. KOLIKO JE PRAVZAPRAV V NAŠI OBČINI BREZPOSELNIH OSEB?

V občini je trenutno 500 brezposelnih, to število se je v enem letu zmanjšalo za 100. Od tega je 170 trajnih presežnih delavcev, kot posledica stečajev ali sanacijskih programov podjetij, 230 težje zaposljivih oseb (nemotivirani, alkoholiki ipd.) in 100 iskalcev prve zaposlitve.

Zaskrbljujoče je prav to slednje, saj so ti iskalci v glavnem profilov, kakršnih naše gospodarske organizacije trenutno ne potrebujejo. To so električarji, avtomehaniki, ekonomski tehniki, prodajalci idr., za katere tudi v prihodnje ni posebnih perspektiv. Od vseh prijavljenih na Zavodu za zaposlovanje jih je okrog 80 % brez pridobljene kvalifikacije, kar je še poseben problem. Težje je najti zaposlitev tudi ženskam, saj jih je med iskalci že kar 60 %, povpraševanja pa so zlasti za moško delovno silo.

Mislím, da je pomembno, da je število nezaposlenih v upadanju, da nekatera podjetja, predvsem Steklarna in GD Hrastnik že zaposlujeta nove delavce. Pojavlja se celo problem, da zavodi za zaposlovanje med kandidati nimajo iskalcev zaposlitve, ki bi ustrezali zahtevam podjetij (starost, izobrazba, zdravstveno stanje...) in so se zato podjetja prisiljena obračati tudi navzven. Podatek o številu nezaposlenih je zelo relativen, vzroki, zakaj so nekateri prijavljeni pa tudi zelo različni. Število nezaposlenih se bo po moji oceni še zmanjšalo tudi zaradi spremenjene zakonodaje v zvezi s povlašanimi prispevki za pogodbeno delo. Delodajalci se bodo zato raje odločali za sklenitev rednega delovnega razmerja za določen ali nedoločen čas.

Prav gotovo pa takšne zaposlenosti, kot je bila v največjem razcvetu preteklega obdobja – 5100 delovnih

mest med 11000 prebivalci v občini ne bo več, ker tega to gospodarstvo enostavno ne prenese.

MLADE DRUŽINE ZANIMA PREDVSEM, KAKO REŠITI SVOJ STANOVANJSKI PROBLEM. DELA NA OBJEKTU OJSTRO II SO SE USTAVILA. KAKŠNE SO MOŽNOSTI ZA DOGRADITEV LE TEGA?

Res je, dela so bila ustavljena februarja 1992. Problem je seveda spet finančne narave. Iskali smo vse potencialne interesente za odkup, objavili natečaj, zmanjšali število stanovanj iz 55 na 45, zaprosili za pomoč Ministrstvo za okolje in prostor, banke, republiški sklad in se obračali še na druge možne institucije, da najdemo možnost za dokončanje objekta. Kot vidite nam to v letu 1993 ni uspelo. Objekt Ojstro II smo pričeli graditi za znanega kupca, vendar so podjetja preklcala vse predkupne pogodbe. Tudi sredstva od prodaje stanovanj se niso vračala. V času, ko sem bil še poslanec v državnem zboru mi je sicer uspelo izposlovati nekaj sredstev za ta namen, vendar je to vse premalo. Prijavili smo se na natečaj republiškega stanovanjskega sklada, če bodo razgovori uspešni, bomo iz tega naslova dobili 75 mio SIT kredita, ki bo sproščen v maju 1994. Kljub temu bo manjkalo še ogromno sredstev – cca 200 mio SIT. Nekaj jih nameravamo dobiti iz kreditov, nekaj od nakupov stanovanj. S tem bi omogočili gradbeni dejavnosti, da zaključi prostore in dokonča vsaj polovico stanovanj (20 – 25). Preostala pa bi ostala za dokončanje v letu 1995, ko bo urejena tudi okolica objekta. V tem letu bomo namreč ponovno kandidirali za kredit pod zelo ugodnimi pogoji. Potrebno pa je vedeti, da bodo šla za njihovo vračanje vsa sredstva od odkupov stanovanj nadaljnjih 10 – 15 let.

Navaditi se bomo morali tudi na to, da bo moral vsak kandidat za pridobitev stanovanja tudi nekaj prispevati. Od interesentov za vselitev v objekt smo zbrali informacije o pripravljenosti lastnega sofinanciranja stanovanj. Zavedamo se, da gre za kar precejšnji vložek za posameznega interesenta, vendar bo morala imeti rešitev stanovanjskega problema prednost tudi pred ostalimi željami, kot so nakupi avtomobilov... Prav gotovo pa v tovrstnih objektih ne bodo več mogli pridobiti stanovanj tisti, ki še za pokrivanje stanarne potrebujejo sredstva socialne pomoči. Njihovo eksistenco bomo reševali s stanovanji nižje kategorije. To je sicer kruta resnica, vendar druge pomoči ni.

PRED NAMI JE ZAKON O LOKALNI SAMOUPRAVI. KAJ MENITE O PREDLOGIH NEKATERIH ZA VEČ OBČIN NA NAŠEM OBMOČJU?

V materialih, v katerih so bodoče občine predstavljene, za občino Hrastnik ni predvidena delitev. Vendar se bodo o tem odločale krajevne skupnosti same. Odločitev pa bo morala temeljiti tudi na teritorialnih principih. Ne more biti npr. Dol občina, v primeru, da bi se KS Marano, Turje-Gorje ali Kovk odločile za enotno občino Hrastnik. Vendar tudi če bo več občin, se bo večina skupnih poslov še vedno opravljala na enem mestu – matični urad, teritorialna obramba...

Menim, da ni pametna delitev že tako skromnih sredstev, vendar se bodo vsekakor o tem odločali občani oz. krajanj v KS.

DOLSKI ŽUPNIK ZBIRA SREDSTVA ZA ADAPTACIJO CERKVE. IN SODELOVANJE OBČINE PRI TEM?

V ministrstvu za kulturo so se se pogovarjali o sofinanciranju obnove fasade na cerkvi Sv. Jakoba na Dolu, delno pa bo sodelovala tudi občina s sredstvi proračuna.

KATERE SO TOREJ KONKRETNE PRIORITETNE NALOGE, ZA KATERE SE BOSTE KOT PREDSEDNIK OBČINE ZAVZEMALI ZA IZVEDBO V LETU 1994?

Najpomembnejše naloge so:

- nadaljevanje rekonstrukcije ceste v KS podkraj z zagotovitvijo prometne varnosti (termin je odvisen od ureditve brežine Save, ki ga ureja podjetje Hidrotehnika)
- posodobitev krajevnih cest
- izgradnja vodovoda v Turju
- nadaljevanje s plinifikacijo občine
- dograditev doma upokojencev, vzporedno s tem pa tudi urejanje bližnje okolice – dograditev dodatnih parkirnih mest
- obnova školjke pokritega bazena v Hrastniku
- ureditev fasade na Glasbeni šoli
- sodelovanje pri obnavljanju fasade na cerkvi Sv. Jakoba na Dolu
- obnova ostrešja v Domu KS Praprotno
- izgradnja pločnika proti Črdencu
- rekonstrukcija ceste Hrastnik – Dol
- izgradnja Servisa bencinske črpalke – tehnične baze – nadaljna dela so odvisna od rezultatov arheoloških izkopavanj, ki morajo biti znani čim prej
- nadaljevanje izgradnje objekta Ojstro II.

Zavedam se, da je nalog veliko in skoraj vse terjajo kar precej finančnih sredstev. Opogumlja nas dejstvo, da smo bili pri tistih nalogah, ki so v naši prisotnosti doslej precej uspešni. K temu pa so v veliki meri pripomogli naši najbolj odgovorni soobčani iz podjetij, ki so pokazali precej razumevanja za reševanje skupnih problemov. Prepričan sem, da bo tako tudi v letu 1994.

Z gospodom Grošljem delim optimizem in tiskam palce za to, da bi tako njemu kot nam uspelo pri uresnitvi široko zastavljenih načrtov.

Marinka Anžlovar

Kronologija delavcev, ki so bili upokojeni v letu 1992

Ker v letu 1992 Steklar ni izhajal, ni so bili predstavljeni delavci, ki so bili takrat upokojeni. V tej številki to popravljamo.

Emil BEC, rojen 3. 5. 1947 v Hrastniku, se je zaposlil v Steklarni leta 1963, v ročni proizvodnji kot odnašalec stekla. Kmalu je napredoval do predstiskalca, nato pa je leta 1967 odšel na služenje vojaškega roka. Po vrnitvi leta 1969 je bil že nabiralec, leta 1975 pa je postal brigadir v skupini MDR 1. V 80. letih so ga začele pestiti težave z zdravjem, svojega dela ni smel več opravljati. Razporejen je bil v slikarnico za izmenovodjo, kar je opravljal do 30. 11. 1992, ko je bil invalidsko upokojen s 35. leti delovne dobe.

Janez CIGLER, rojen 20. 4. 1943 v Kicarju pri Mariboru je prišel v Hrastnik in pričel delati v Steklarni leta 1958 in se nastanil v tovarniškem samskem domu. Začel je kot odnašalec, nato se je v Hrastniku ustalil, si ustvaril dom in družino ter poklicno napredoval po ustaljeni poti do ročnega pihalca brigadirja, kar je postal leta 1977. Vseskozi je bil družbenopolitično aktiven in konec 80. let je postal profesionalni sindikalni zaupnik podjetja, kar je opravljal vse do svoje upokojitve 8. 3. 1992 s 40. leti delovne dobe.

Adolf CIGOLE, rojen 11. 2. 1942 v Čelovniku pri Zidanem Mostu je pričel delati v Steklarni kot 15-leten fant leta 1958. Najprej je delal v ročni proizvodnji. Leta 1964 pa se je vrnil z odsluženja vojaškega roka. Ko smo v tovarno začeli uvajati avtomatsko proizvodnjo je bil razporejen v obrat IS in napredoval od pomočnika strojnika do vodje stroja. Leta 1977 je bil za vodenje IS strojev tudi na izobraževanju na Švedskem. Kasneje je delal na elektronskem IS stroju, iz tega delovnega mesta je bil 30. 8. 1992 tudi upokojen s polno delovno dobo 40. let.

Ivan DOLINAR, rojen 9. 7. 1944 v Hrastniku je pričel z delom v Steklarni leta 1959. Tudi on je napredoval od odnašalca preko krogličarja do ročnega pihalca v letu 1974. Vmes je v letih 1963-1965 odslužil vojaški rok. Delček tega roka si je proti koncu delovnega razmerja tudi dokupil, upokojen je bil 20. 12. 1992 s polno delovno dobo 40. let.

Karel KAVŠEK, rojen 4. 10. 1943 v Nemčiji je začel svojo poklicno pot leta 1958, najprej kot učenec v mizarski delavnici. Kasneje je bil razporejen v notranji obrat. Ob delu je končal poklicno steklarsko šolo. V polavtomatski proizvodnji je napredoval po ustaljeni poti in leta 1977 postal brigadir skupine BDR-1. Proti koncu delovne dobe se je precej ukvarjal z usposabljanjem mladega kadra v Steklarni kot njihov mentor. 30. 8. 1992 je bil upokojen s polno pokojninsko dobo 40. let.

Alojz KRAMŽAR, rojen 12. 6. 1944 v Nemčiji je pričel z delom v Steklarni leta 1960 kot odnašalec v razsvetljavnem programu. Tudi on je napredoval po vseh fazah in že leta 1974 prevzel vodenje brigade v skupini MDR. Proti koncu delovne dobe si je tudi on odkupil zavarovalno dobo za čas služenja vojaškega roka in se 30. 8. 1992 upokojil s polno delovno dobo 40. let.

Ivan KRAMŽAR, rojen 6. 4. 1942 v Nemčiji je začel delati v Steklarni leta 1959, tudi on kot odnašalec. Razporejen je bil v polavtomatsko proizvodnjo. Med leti 1964 in 75 je našel svoj kruh v Papirnici Radeče, leta 1976 pa je ponovno pričel delati v Steklarni. Tudi on je pri delu napredoval in tik pred upokojitvijo postal tudi brigadir MDR. Upokojen je bil 28. 2. 1992 s polno delovno dobo 40. let.

Alojz KRAŠEVEC, rojen 6. 7. 1943 v Malem vrhu pri Novem mestu se je zaposlil v Steklarni leta 1960 kot odnašalec. Kasneje je napredoval v polavtomatski proizvodnji in leta 1987 postal brigadir v skupini MDR. Vso delovno dobo je bil delavec Steklarne, prekinjena je bila le v času služenja vojaškega roka med leti 1966 in 1967. Na koncu si je manjkajoča leta nakupil iz naslova služenja vojaškega roka in se 8. 10. 1992 upokojil s polno delovno dobo 40. let.

Inge LESKOVŠEK, rojena Drolc, rojena 28. 2. 1942 v Hrastniku se je zaposlila v Steklarni v svojem 16. letu leta 1958. Začela je kot delavka v brusilnici, kjer je opravljala razna dela, v začetku pomožnih, nato kot brusilka, merilka v žigosarni in žigosarka. Na koncu je kratek čas delala tudi kot urejevalka vzorčne sobe podjetja. Vmes je delovno razmerje za nekaj let prekinila. Tudi njej niso bile prizanešene zdravstvene težave, zato se je odločila za predčasno upokojitev s 30. leti delovne dobe, ki se ji je iztekla 29. 2. 1992.

Marija GOLEŽ, rojena 27. 7. 1947 v Čukovcu pri Varaždinu. V podjetju je pričela delati leta 1963, najprej v ročni proizvodnji kot odnašalka. Kmalu je bila razporejena v skladišče kot skladiščna delavka. Leta 1977 je uspešno opravila tečaj za voznika viličarja, nato pa je opravljala delo voznice viličarja do leta 1989, ko je bila razporejena na delovno mesto etažnega skladiščnika. Kmalu nato se je je lotila težka bolezen. 19. 2. 1992 je bila sicer invalidsko upokojena, vendar je bitko z boleznijo izgubila že kmalu za tem v juniju istega leta, stara komaj 45 let.

Kristina GREBEN, rojena Poljšak, rojena 28. 3. 1941 v Hrastniku je pričela z delom v Steklarni leta 1957 kot uslužbenka v materialnem knjigovodstvu. Ta dela je opravljala do

leta 1967, ko je bila razporejena v blagajno za blagajnika podjetja. K njej smo radi prihajali vse do njene upokojitve 7. 6. 1992 s polno delovno dobo 35. let.

Jože GRUM, rojen 17. 10. 1944 v Hrastniku je pričel delati v Steklarni po steklarski tradiciji kot 15-leten fant v ročni proizvodnji, tako kot njegov oče in brat. Steklarstvo ga je zelo zanimalo, zato je zelo hitro napredoval in že leta 1974, šest let po odsluženem vojaškem roku je postal brigadir v skupini RDBO. Leta 1973 je ob delu dokončal tudi Steklarsko šolo Rogaška Slatina, oddelek v Hrastniku. Ves čas je bil aktiven na mnogih področjih, tako v družbenopolitičnem delu podjetja, kot tudi v športni dejavnosti, zlasti v NK Bratstvo. Ko je to dopuščala zakonodaja si je dokupil leto služenja vojaškega roka in bil 31. 10. 1992 upokojen s polno delovno dobo 40. let.

Alojz JERMAN, rojen 28. 7. 1947 na Dolu je pričel delati v Steklarni leta 1963 kot odnašalec. Razporejen je bil v polavtomatsko proizvodnjo in napredoval od predstiskalca do strojnega steklarja brigadirja v letu 1984. Proti koncu delovnega razmerja v podjetju so ga začele pestiti zdravstvene težave, zato je bil 29. 1. 1992 invalidsko upokojen s skoraj 36. leti delovne dobe. Žal pa pokojnine ni dolgo užival, saj je boleznimi podlegel že leto dni po upokojitvi.

Lado LESKOVŠEK, rojen 22. 7. 1938 v Celju je pričel delati v Steklarni leta 1955 in je delal do leta 1958. Opravljal je razna dela v proizvodnji, leta 1972, ko se je po 14-letni prekinitvi delovnega razmerja vrnil v Steklarno pa je bil razporejen za pomožnega oblikovalca. Končal je tudi tečaj za tehničnega risarja. V letu 1980 – 1987 je bil upravnik našega počitniškega doma v Portorožu. Ko je v domačem kraju dokončal stanovanjsko hišo se je preselil iz Portoroža in najprej delal v Steklarni kot sitotiskar, kmalu pa je bil razporejen za izmenovodjo kontrole, kar je opravljal vse do upokojitve 15. 11. 1992, ko je skupaj z dokupljenimi leti služenja vojaškega roka dopolnil 40 let delovne dobe.

Savka MILOSAVLJEVIČ, rojena 4. 3. 1923 v Golubinjcu pri Majdanpeku je pričela delati v Steklarni leta 1977 kot pregledalka stekla. Ta dela je opravljala vse do upokojitve 13. 12. 1992 z dopolnitvijo 15. let delovne dobe in izpolnjenim starostnim pogojem.

Ivan PEKLAR, rojen 25. 12. 1942 v Gorah se je zaposlil v Steklarni leta 1959 kot odnašalec stekla. Ko se je leta 1964 vrnil iz odsluženja vojaškega roka je bil že pomočnik na stroju KIKO, od leta 1984 pa je bil brigadir v skupini MDR, kar je opravljal vse do upokojitve s polno delovno dobo 40. let, ki jih je dopolnil konec februarja 1992.

Branko PODMENIK, rojen 27. 5. 1945 v Turju je kot 15-letnik leta 1960 začel delati v razsvetljavnem

programu kot odnašalec. Po odslužitvi vojaškega roka leta 1965 je bil že nabiralec in leta 1972 je imel že svojo brigado. V letu 1986 je bil razporejen za strojnika na IML, pred upokojitvijo pa je ponovno delal na svojem bivšem delovnem mestu brigadirja v polavtomatski proizvodnji. Ker so ga začele pestiti zdravstvene težave, si je na koncu še dokupil eno leto in pol zavarovalne dobe za čas služenja vojaškega roka in se 29. 11. 1992 upokojil s polno delovno dobo 40. let.

Ivan REANZINGER, rojen 28. 12. 1944 v Hrastniku je našel svoj kruh v Steklarni leta 1959, ko je pričel kot odnašalec v notranjem obratu. Po odsluženju vojaškega roka v letu 1965 je bil že pomočnik, od leta 1973 pa je že vodil svojo brigado v skupini RDBO. Leta 1984 je bil zaradi svoje strokovnosti na področju steklarstva in pravičnega odnosa do sodelavcev razporejen za izmenovodjo v ročni proizvodnji, od leta 1991 pa je bil tudi tehnolog ročne proizvodnje. Veliko se je ukvarjal tudi z usposabljanjem podmladka steklarjev. Tudi njemu niso bile prizanešene težave z zdravjem, zato je bil 30. 11. 1992 invalidsko upokojen.

Rudolf ROŠKER, rojen 15. 3. 1948 v Hrastniku je pričel delati v našem okolju leta 1963, najprej kot odnašalec, nato pa je napredoval v ročni proizvodnji od krogličarja do ročnega pihalca. Vmes je odslužil vojaški rok in za dve leti tudi prekinil delovno razmerje zaradi prehoda v drugo podjetje. Zaradi prometne nesreče je postal invalid III. kategorije, nakar je delal kot odbijalec in nato kot čistilec orodja. 30. 9. 1992 je bil invalidsko upokojen z nepolnimi 30. leti delovne dobe.

, rojen 25. 9. 1944 v Hrastniku je pričel z delom v Steklarni leta 1959, najprej kot odnašalec, nato pa napredoval do krogličarja, ročnega pihalca, leta 1984 pa je prevzel vodenje lastne brigade v skupini RDBO, kar je opravljal vse do upokojitve. Delovno razmerje je prekinil le za čas služenja vojaškega roka. Na koncu si je kupil še dva meseca vojaškega roka in se 30. 12. 1992 upokojil s polno delovno dobo 40. let.

Franc VIDMAR, rojen 30. 4. 1943 v Gorah je začel svojo poklicno pot leta 1958 kot odnašalec. Napredoval je v blagovni skupini RŠ od pomočnika, do brigadirja RŠ. Delovno razmerje je prekinil 2-krat, enkrat zaradi odsluženja vojaškega roka in enkrat zaradi prehoda v drugo firmo. Štiri mesece služenja vojaškega roka si je tudi dokupil in bil 30. 12. 1992 upokojen s polno delovno dobo 40. let.

Vili VORŠIČ, rojen 28. 10. 1943 v Moravcih pri Ljutomeru, je začel leta 1959 v ročni proizvodnji kot odnašalec in si pridobil sobico v tovarniškem samskem domu. Kasneje pa se je preselil k svoji mami. Delovno razmerje je nekajkrat prekinil zaradi iskanja boljšega zasluga

drugje. Kasneje je delal v avtomatski proizvodnji kot odbijalec kelihov, od leta 1984 kot pomočnik strojnika, kasneje pa je bil zaradi zdravstvenih težav razporejen v invalidsko delavnico za dostavljalca stekla. S tega delovnega mesta je bil 30. 11. 1992 invalidsko upokojen z nepolnimi 22. leti delovne dobe.

Joži ZAVRŠNIK, roj. Rupnik, 8. 8. 1948 v Turju je nastopila službo leta 1964 kot odnašalka v ročni proizvodnji. Kasneje je napredovala do ispihalke na MDR in bila 31. 5. 1992 upokojena s polno delovno dobo 35. let.

V letu 1992 je bilo upokojenih še 12 delavcev, ki bi jim morala biti dopolnjena delovna doba že v letu 1991, vendar zaradi likvidnostnih težav to ni bilo izpeljano. uradno so bili zato odjavljeni leta 1992, vendar so abili bralcem Steklarja že predstavljeni prejšnje leto. To so: Silva ČEPIN, Silva KOCMAN, Franc SELIČ, Jožefa GETZ, Ljudmila KOBAL, Marija ULAGA, Cvetka MEJAČ, Antonija ZAJC, Angela HORVAT, Silva STRMLJAN, Joža DOVJAK in Henrik ŠTOJS.

Zbrala iz arhiva
Marinka Anžlovar

Silvu v spomin

Mirno in moreče je postalo jutro drugega marca letos, ko smo izvedeli, da je umrl naš sodelavec in prijatelj Silvo.

Brez vzroka? Ne, od bolezni in velike žalosti. S Silvom Guzejem smo mnogi delavci živeli skupaj polovico delovne dobe, saj je prišel k nam v uk za strugarja leta 1960. Pri svojem delu je bil vesten in dober. Pozneje leta 1972 je končal šolo za delovodjo in se zaposlil v avtomatski proiz-

vodnji kot vodja izmene. Ljubezen do strojev ga je pripeljala nazaj v orodjarno, ker smo ga zaposlili na mesto orodjarja in mehanika strojev. Silvo je bil velik strokovnjak, inovator, ki je z lastnim znanjem uspešno vzdrževal strojni park in napravil prenekateri orodni stroj in napravo. Orodjarna Steklarne oziroma FORMA – H je z njim izgubila dobrega orodjarja in prijatelja.

Vodstvo in delavci
FORMA – H

čar in Matjaž Vrtačnik, 6 mesečno pripravništvo pa bosta opravljala Primož Pečnik – ključavničar IV in Sabina Sihur – administratorka pravno kadrovske službe.

delovno razmerje pa je prekinilo 10 delavcev in sicer:

upokojili so se Anton Verač – poslovodja zidarske delavnice, Edvard Gorenšek – ključavničar avtomatske delavnice, Ervin Meterc – poslovodja PC embalaže, Jožef Vučko – odnašalec paketov, invalidsko pa je bil upokojen Vinko Brglez – izmenovodja pregleda, določen pas je potekel Andželku Jurjevič – priučevanje za steklarski poklic, izključena sta bila Jože Čančar – priučevanje za steklarski poklic in Fahrudin Osmanovič – krogljčar, sporazumno pa sta prekinila delovno razmerje Zdenka Fabjan – vodja gospodarskega sektorja in Alojzij Kirn – samostojni kalkulnt.

Ob koncu marca 1994 je bilo torej zaposlenih 949 delavcev in sicer je od tega 428 žensk in 521 moških, med njimi pa je 6 pripravnikov in 17 delavcev sprejetih za določen čas. 31. marca smo imeli na začasnem prenehanju potrebe po delu delavca (čakanju) le še 3 delavce.

V tem obdobju (januar, februar in marec 1994) so naši zaposleni delavci obvestili (pisno) kadrovske službo o veselih družinskih dogodkih in sicer

PRIRASTEK V DRUŽINI so dobili:

Jožica in Anton Pušnik – sina Patrika in Mateja Rebov – hči Nino. Z novico POROČILI SO SE pa vam tokrat ne moremo ustreči, ker ni bilo nobenega obvestila o tem srečnem dogodku.

Kadrovska služba:
Slavi Brajer

Zahvala

Ob smrti dragega brata **Silva Guzeja** se iskreno zahvaljujemo sosedom v Podkrajju za pomoč, godbi in pevcem Svobode II za žalostinke, ter vsem, ki ste mu poklonili cvetje,

ga pospremili na njegovi zadnji poti, nam pa izrekli sožalje.

Sestra Nataša in brat Dolfi

Zanimalo vas bo

Kot smo že v predhodnem glasilu ugotovili, smo leto 1993 sklenili s skupnim številom 949 zaposlenih delavcev in sicer od tega z 522 moškimi in 427 ženskami (med njimi pa so bili tudi 3 pripravniki in 14 delavcev sprejetih za določen čas).

V JANUARJU 1994

smo na novo zaposlili 3 delavce in sicer:

Marko Juteršek (prišel iz TO) – priučitev za steklarski poklic, Andreja Kobal – samostojna komercialistka – pripravnica (za določen čas 9 mesecev), Peter Oblak – priučitev za steklarski poklic (za določen čas 6 mesecev).

delovno razmerje pa je prekinilo 6 delavcev in sicer:

Anton Žagar, ing. – vodja komercialnega sektorja (upokojen), Branko Borovšek – dostavljalca stekla v invalidski delavnici (invalidsko upokojen), Marjan Gnedič – nabiralec stekla III (sporazumno), Samo Tutnar – nočni čuvaj (prerazporejen v firmo Sinet) in zaradi neopravičenih izostankov z dela sta disciplinsko bila izključena Emsud Mehinovič – nabiralec stekla II in Enes Huzejrovič – ročni pihalec stekla II.

Tako smo januar končali s 947 zaposlenimi in od tega je 519 moških in 427 žensk (med njimi pa so 4 pri-

pravniki in 15 delavcev sprejetih za določen čas).

V FEBRUARJU 1994

nismo na novo zaposlili nobenega delavca

delovno razmerje pa je prekinilo 5 delavcev in sicer:

Franc Vidovič – vodja profitnega centra razsvetljave (upokojen), Milan Velež – skupinovodja ključavničarske delavnice (invalidsko upokojen), Dubravko Pavlekovič – ročni pihalec III (odhod v hrvaško TO), sporazumno pa sta prekinila Robert Majcen – cizeler in Boštjan Sonc – priučitev za steklarski poklic.

Februar smo torej končali s 942 zaposlenimi in od tega je 514 moških in 428 žensk (med njimi pa so še vedno 4 pripravniki in 14 delavcev sprejetih za določen čas).

V MARCU 1994

smo na novo zaposlili 17 delavcev in sicer:

za priučitev v steklarskem poklicu (za določen čas 6 mesecev) Dejan Arnšek, Janez Brečko II., Mersad Dedič, Štefan Gorišek, Sabino Izlakar, Alojz Jovan, Aleksander Klanšek, Zlatko Lazar, Peter Maček, Marjan Retelj, Zlatko Tržan, Aljoša Vrtačnik, Velid Zukanovič; iz TO pa sta se vrnila Dejan Pavčnik – kroglj-

Zimski počitniški program

Po nekajletni prekinitvi so odgovorni v sindikatu Steklarne ponovno organizirali zimske počitnice za osnovnošolce v počitniškem domu sindikata v Bohinju. Organizirali so dve skupini po 5 dni, v katerih je skupaj letovalo 47 otrok. Za varnejše smučanje so skrbeli Nani, Peter in Oka. Da pa je bilo vse skupaj še bolj veselo sem skrbela tudi jaz. V kuhinji sta se trudila Milena in Rado in s tako vnemo, da sta lačnim še v poznih večernih urah (kako pozno je bilo, ne bom izdala) pripravila slastno malico, ki je takoj izginila. Pri vsem tem nam je pomagalo vreme, saj je bilo prečudovito. Zato

smo lahko vsi skupaj uživali in z veliko žlico vdihavali svež zrak, saj smo le tega v naši dolini zelo potrebni. Dolgčas nam ni bilo. Pripravili smo pravo ugankarsko tekmovanje LINGO, zvečer smo se drsali Pod sklaco, enkrat smo šli plavat v pokriti bazen hotela Jezero, pa tudi znamenite lajne v Stari Fužini smo si ogledali. Organizirali smo zaključna večera v vsaki skupini, kje nam je to najbolj uspelo, pa si bodo zapomnili otroci sami.

Tudi po zdravstveni plati smo jo srečno odnesli. Razen manjših padcev na smučiščih nismo imeli nobene težje poškodbe.

Nadalj. str. 8

